

Pasen 2002

De Heer Jezus Christus, de Zoon van God, Die op Goede Vrijdag gestorven was aan het kruishout van Golgotha, is op Paasmorgen waarlijk opgestaan uit de doden.

Hij leeft!

Wat heeft dat feit niet te weeg gebracht bij Zijn discipelen, toen zij dit hoorden. In eerste instantie konden zij het niet geloven. Als de vrouwen van de opstanding van de Heiland getuigden, dan was dit voor hen onmogelijk.

Jezus leeft: Zijn graf was open; de steen voor het graf was weggerold. Wie dat gedaan heeft dat wisten zij nog niet, maar wel dat Hij daar niet meer in was.

Als wij in de Evangelien daar over lezen, dan valt het op, dat dit veel emoties heeft losgemaakt.

Dat er veel over verteld is, maar steeds weer vanuit een ander gezichtspunt.

Het is niet een zelfde verhaal; wél dat de vrouwen zich hadden opgemaakt om het lichaam van de Heer Jezus te zalven, te balsemen, naar de gewoonte van toen.

Daar waren geen speciale voorschriften voor, wél dat er, als laatste eer, wat moest gebeuren. Het lichaam moest gereinigd worden en daarna met kruiden en zalven behandeld worden.

Het was niet de bedoeling om het lichaam te behouden, maar om het te verzorgen.

En dat kon niet op die afgelopen vrijdag, want de Sabbat was aangevangen. Dus het lichaam van de gestorven Jezus hadden zij in een doek gewikkeld en in het graf gelegd.

Dat was een nieuw graf; wij lezen wel, dat Jozef van Arimathéa samen met Nicodémus een mengsel van mirre en aloë hadden genomen, omtrent honderd pond, waarmee zij het lichaam van Jezus balsemden en daarna hadden ingewikkeld.

De vrouwen die genoemd worden, waren Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jacobus, en Salomé, en in Lucas wordt ook Johanna nog genoemd.

Zij zullen het wel onvoldoende gevonden hebben wat Jozef en Nicodémus hadden gedaan aan het lichaam van de Heer. Of, misschien wisten zij het niet.

In ieder geval waren zij er op uitgetrokken, na de Sabbat, op de eerste dag van de week, om het graf te bezien en om, zoals men gewoon was om te doen, de laatste eer, aan het lichaam te bewijzen.

En, als wij dan hun ervaringen lezen, toen zij bij het graf kwamen, dan hebben zij het allemaal anders ervaren, want, toen gebeurde er zo veel, en, zij moesten zoveel tegelijk verwerken, want dit hadden zij totaal niet verwacht.

Het graf leeg en de steen weggerold, want daar zaten zij zeer over in, zo lezen wij in **Markus 16: "Wie zal ons den steen van de deur des grafes afwentelen?"**.

Het moet wat geweest zijn voor die vrouwen, die heel andere gedachten hadden. Ze waren somber gestemd, zeer droevig, want hun Heer was gestorven. Hij was dood.

Alle toekomstplannen waren in één klap de bodem ingeslagen, toen hun Heer veroordeeld was geworden tot de kruisdood. Het leven had voor hen eigenlijk geen zin meer. Doelloos was het geworden.

Want door de prediking van Jezus aan hen, en aan nog zoveel anderen, had Jezus wel wat los gemaakt; het had hen niet onberoerd gelaten.

Eigenlijk waren zij andere mensen geworden, want zij geloofden in deze Heer; Zij leefden voor deze Jezus; Hij was hun Middelpunt.

Als Jezus toch predikt de wet der liefde: hóe het zal moeten zijn, en hóe het zal worden, dan is dat toch iets nieuws, want zij wisten immers niet beter, dan wat de wet leerde: oog om oog en tand om tand. En dát werd begrepen. De Zaligmaker verkondigde wat nieuws.

Hij leefde het Zelf vóór. Hij toonde in Zijn leven hoe mensen met elkaar moesten omgaan. Er staat ook geschreven, dat Zijn prediking zeer aangenaam was om naar te luisteren. Want Jezus schetste een wereld van gerechtigheid en vrede; een eeuwig heerlijk Koninkrijk: een Vrederijk; het Koninkrijk der Hemelen.

Jezus verkondigde al deze dingen, nieuwe dingen.

Nu was het wel zo, dat de profeten van het Oude Verbond daar over geprofeteerd hadden; het lag al opgesloten in Godswoord, máár, het was daarin verborgen, opgesloten.

De Heer Jezus maakte het openbaar; Hij verkondigde het; maakte het aanschouwelijk, en toonde het aan Zijn volk door Zijn prediking en Zijn wonderen. Jezus leerde een weg te gaan, die tot het eeuwige leven zou leiden.

Zó kunnen wij iets begrijpen van wat Jezus losmaakte bij mensen, en vooral bij mensen die zich hopeloos voelden, door God verlaten; door het leven verslagen mensen.

Nemen wij die vrouw die overspel had gepleegd, dan zegt de Heer tegen haar: "**Vrouw, waar zijn deze uw beschuldigers? Heeft u niemand veroordeeld?**".

En zij zeide: "**Niemand, Here!**".

En Jezus zeide tot haar: "**Zo veroordeel Ik u ook niet: ga heen, en zondig niet meer**".

Wij kunnen de opluchting van deze vrouw begrijpen; zij is een ander mens geworden; zij was, volgens de wet, verloren, maar Jezus geeft haar hoop, meer dan hoop; bevrijding.

En zo toonde Jezus, wie hun God was. Vol van genade en barmhartigheid. Jezus verkondigde; en door Zijn verkondiging heelde Hij, versterkte diegenen die zich verloren voelden en het

eigenlijk ook waren. En zij beseftte dat ook, want zij had gezondigd tegen de Wet en de Geboden.

Dit werd hen ook voorgehouden. Wat maakte Jezus veel verwachtingen los bij mensen. Jezus liet mensen herleven door hen hoop te geven; en dán, "weg hoop", want Jezus is immers gestorven, dood.

Wat kunnen wij verwachten van een dode Heer; hóe goed Hij ook is geweest in Zijn leven. Alleen de herinnering blijft. Maar, een herinnering heeft geen kracht. Een herinnering is eigenlijk nutteloos; men koestert het wel, maar het is geweest en er komt niets meer bij.

Die vrouwen die naar het graf gingen, zij moesten wel verder leven, maar dan zonder hun Heer, Die het middelpunt van hun leven was. Deze vrouwen, en niet alleen deze vrouwen, maar ook de discipelen van Jezus, en elk mens eigenlijk, die te maken heeft gehad met Jezus, of het nu die blinde was, of die melaatse, of die kreupele, zij waren allen verslagen, en begrepen er niets van.

Waaróm moest deze Jezus sterven?. Waaróm Hij?

Zij moesten doorleven, maar het betekende niet zoveel meer. Wij lezen van de discipelen in **Johannes 20:19**: "Als het dan avond was, op denzelven eerste dag der week, en als de deuren gesloten waren, waar de discipelen vergaderd waren om de vreze der Joden," waren zij doelloze mensen geworden, niet wetende wat zij moesten doen, zich verbergende voor de Joden. Ook zij konden er niet met hun verstand bij.

Wát moesten zij nu?

Vol verwachting waren zij geweest, "Volg Mij en Ik zal u maken vissers van mensen."

Alles hadden zij in de steek gelaten om Jezus te kunnen volgen, waar Hij ook ging, totdat het voor hen niet meer mogelijk was. Het zal een trieste boel geweest zijn; en, dán hoorden de vrouwen het, die bij het graf waren: "Wat zoekt gij?, de Levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan. Gedenkt hoe Hij tot u gesproken heeft, als Hij nog in Galiléa was. Zeggende: De Zoon des mensen moet overgeleverd worden in de handen der zondige mensen, en gekruisigd worden, en ten derden dage weder opstaan."

En, eerst dán worden zij gedachtig aan die woorden, die Jezus tot hen gesproken had, en waar zijzelf zo weinig aandacht aan hadden geschonken, omdat zij Jezus wel erg pessimistisch vonden.

Die twee mannen in blinkende klederen, die daar stonden, brachten het hun in herinnering. Ja, tóen ging er een lichtje branden!.

Zal het wáár zijn?, en zij gingen terug om het aan de discipelen te vertellen. Jezus was opgestaan uit de dood!

De discipelen konden het niet geloven, het was allemaal zo verwarrend, zo onsamenhangend.

Wij lezen, dat Petrus wel naar het graf ging om te kijken, en daar zag hij de linnen doeken liggen, en er staat geschreven, dat hij weg ging, zich verwonderende bij zichzelf van hetgeen

geschied was. Het duurde wel even voor het goed doorgedrongen was bij hen, dat hun Heer werkelijk leefde; dat Hij wérkelijk was opgestaan uit de dood. Dat het graf Hem wérkelijk niet had kunnen houden, en, dat het vervuld is geworden, wat Jezus tot hen had gesproken.

Het moest wel wat geweest zijn, die ervaring voor hen, die Jezus werkelijk lief hadden; werkelijk met hun gehele hart in Hem geloofden; Hem volgden en altijd met Hem wilden zijn; Hem ook als het ware de woorden uit Zijn mond trokken als Hij vertelde over het Koninkrijk Gods, wat wij lezen in **Lucas 9:27**. "En Ik zeg u waarlijk: er zijn sommigen, die hier staan, die de dood niet zullen smaken, totdat zij het Koninkrijk Gods zullen gezien hebben."

Wat de Evangelieschrijvers geschreven hebben, en wat ons dan bekend is over de predikingen van Jezus, dat is maar een heel klein beetje van veel meer, dat Jezus heeft verkondigd in die plus minus drie en half jaar dat Hij Zich heeft geopenbaard als de Zoon van God.

Dit is voldoende voor ons om ook dat eeuwige leven te kunnen grijpen, maar wij kunnen ook begrijpen, dat als Jezus verkondigde en leerde, dat dit een veelvoud was, wat ook staat geschreven in **Johannes 21:25**: "En er zijn nog vele andere dingen, die Jezus gedaan heeft, welke, zo zij elk bijzonder geschreven wierden, ik acht, dat ook de wereld zelve de geschrevene boeken niet zou bevattén, (Amen)".

Het is begrijpelijk wanneer de Heer Jezus in hun midden is gekomen, dat men zich van alles kan afvragen.

Dán is Hij dood, en dán horen wij, dat Hij leeft; Hij is gezien door die en door die, en wij willen dan ook zelf zien; met Hem praten; met Hem eten; en van Hem 40 dagen geleerd worden.

Wat voor ervaring moet dat wel niet zijn geweest. Net zo goed als wij ons niet kunnen indenken, wat het heeft betekend, dat Jezus dood was.

Want, wij lezen direct verder over Zijn opstanding. Want zo is het wel. En wij herdenken wat 2000 jaar geleden is gebeurd.

Wij kunnen die diepte van dat verdriet, en die verslagenheid bij benadering, niet beleven. Wij kunnen ons wel indenken dat het vreselijk moet zijn geweest voor hen die met hun ganse hart Jezus lief hadden.

Maar ook de blijdschap, dat Hij opgestaan was uit het graf, dat moet ook geweldig zijn geweest. Dat kan gewoon niet anders; een blijdschap, die wij nog niet beleefd hebben. Wij hebben Jezus nog nooit gezien?.

Hoe Jezus er uit ziet, niemand zou het kunnen vertellen. Mensen beelden het wel uit, en schrijven er wel over: dit is Jezus; maar het is ook onzin; ongeloofwaardig.

Wat voor stemgeluid de Heer Jezus had, dat weten wij ook niet. Zoals de discipelen met Jezus spraken, kennen wij ook niet; Zijn kruiswonden hebben wij niet aangeraakt.

Wat dat betreft, het verdriet, de vreugde, het herkennen, het praten, dat missen wij, nochtans geloven wij. Jezus maakt daar ook een opmerking over tegen Thomas, die absoluut niet wilde geloven, dat Jezus was opgestaan uit de dood. Maar uiteindelijk na veel aandringen, en nadat

Thomas eerst gezegd had: "Indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagelen en mijn vinger steke in het teken der nagelen, en steke mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven." En dan was na verloop van dagen ook Thomas in hun midden. Als Jezus daar ook kwam. En Jezus nodigde Thomas uit breng uw vinger hier en zie mijn handen, en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde, en zijt niet ongelovig maar gelovig."

Dán gelooft Thomas en spreekt ook: "Mijn Heer en Mijn God". "Omdat gij Mij gezien hebt Thomas, zo hebt gij geloofd," en dat spreekt Jezus eigenlijk tot een ieder, die nooit gezien heeft en die toch geloven.

Geloven wat Jezus gepredikt heeft. "Zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben."

En zalig betekent: volkomen gelukkig. Het kan dan niet beter, het is volmaakt gelukkig.

Ook aan ons is het Evangelie gepredikt. Ook wij geloven. Ook al hebben wij het toen niet meebeleefd ongeveer 2000 jaar geleden. Wij lezen er over en wij geloven. En, wij zijn ook blij, dat wij die genade hebben mogen ontvangen.

Want geloven, dat is een gave van God; het is de werking van de Heilige Geest geweest, Die ons heeft overtuigd, dat Jezus, de Gekruisigde, Dezelfde is Die de dood heeft overwonnen, en dat Zijn koninkrijk zichtbaar is voor onze ogen.

Want, door het geloof mogen wij zien, dat wij daar medeburgers van zijn door den Doop met water, in de Driemaal Heilige Naam van God. Medeburgers zijn wij van dat Koninkrijk van God.

Het is een Godsgeschenk in Zijn Zoon Jezus Christus, want, ook daardoor is het leven in ons gelegd, want wij moeten leven, eeuwig leven, met Hem, Die wij nog nooit gezien hebben. En tóch voelen wij die kracht van Zijn opstanding; want Zijn kracht, die werkt in ons. wat ons ook doet uitzien naar die vreugde, die wij verwachten; waar wij op hopen, en in geloven.

Onze Heer is het voor ons bereidende. Dat is ook Zijn belofte.

Eeuwige vreugde met Hem. Dan zijn alle moeiten, die wij nog hebben in ons leven, het verdriet, de teleurstellingen verdwenen. Nu klinkt het zo ver weg, en, wij kunnen er ons zo moeilijk een voorstelling van maken, wat het allemaal betekent, want wij leven nu, en, er gebeurt zo veel op deze wereld, zoveel ellende.

Het is gewoon niet te begrijpen en wij leven er middenin. Wij zien onze eigen zwakheid, onze tekortkomingen.

Wij bemerken, dat velen niet meer kunnen geloven, dat zij de hoop verloren hebben op het komende Vrederijk, het duizendjarig Vrederijk, wat Johannes heeft mogen aanschouwen op het eiland Patmos. **Openbaringen 20:3**: "En wierp Satanas in den afgrond, en sloot hem daarin, en verzegelde dien boven hem, opdat hij de volken niet meer verleiden zou, tot dat de duizend jaren zouden geëindigd zijn. En daarna moet hij een kleine tijd ontbonden worden."

Velen hebben de hoop verloren, die zien het niet meer, die kunnen het Evangelie niet meer geloven: het is te mooi om waar te zijn.

Eérszt zien en dán zullen wij geloven, maar anders zullen wij beslist niet geloven. Zó is het heden.

De woorden, de belofes, die Jezus heeft gegeven, daar word bijna geen rekening meer mee gehouden.

Mensen, Christenen, schuiven dat terzijde, want wie verwacht het nog, wie heeft nog een levendige hoop op de beloften van God.?

Toekomstverwachtingen worden vaak anders ingevuld dan dat de Heilige Schrift leert. En nog is het niet genoeg geweest. Want alles zal eerst afgebroken moeten worden.

De Bijbel leert het, ook de Bazuin, dat is de Evangelieverkondiging naar de Schriften, het Apostolisch-Profetisch Getuigenis: Woord en Geest, zal dood komen te liggen op de straten lezen wij in Openbaringen.

En toch, broeders en zusters, is er z'n grote belofte gegeven aan hen, die waarachtig Jezus willen dienen: en dat 'is geloven naar wat Hij gegeven heeft in Zijn Woord'. En daar op blijven vertrouwen: altijd! Ook als het moeilijk is, al zijn wij de enigsten nog.

En dat lezen wij in **1 Korinthe 15:51-52**: "Ziet, ik zeg u een verborgenheid: wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden; in een punt destijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin, want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden, en wij zullen veranderd worden."

Onze volharding zal niet tevergeefs zijn in het allerheiligst geloof naar Gods Woord.

Wij zullen niet beschaamd worden. Geloof, het is een gave van God, een kracht van God, voor hen, die waarachtig willen overwinnen. Want zij ervaren dóór de Heilige Geest, dat Jezus waarachtig leeft. Hij hééft overwonnen en wij zúllen overwinnen mét Hem, en dóór Hem.

Dán zullen wij die vreugde kennen en beleven. Want, er zullen er zijn, die de dood niet zullen smaken, maar levend veranderd zullen worden in een punt des tijds, in een ondeelbaar ogenblik.

En die hoop mogen wij allemaal hebben. Want de tijd is kort, zeer kort, dat wij onze Heer kunnen verwachten. En het zal zijn op een moment, dat wij het niet zulten verwachten.

Wat een vreugde zal het dan zijn, want:

De Heer is wáárlíjk opgestaan.

Maranatha. Amen.